

Na útěku

PAULINA ŚWIST
LILKA PŁONKA

EROTICKÝ ROMÁN

Na útěku

Copyright © by Lilka Plonka

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martin Veselka, 2022

Cover © Daniel Pocar, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-3035-3 (pdf)

Na útěku

LILKA PŁONKA

Paulině, samozřejmě

PROLOG

Zdál se mi sen, ve kterém jsem nemohla nic ovlivnit. Netuším, kým jsem byla, jak jsem vypadala, co jsem dělala, a bylo mi to jedno, protože mi vrtala hlavou pouze jediná myšlenka – já sama nic neovlivním. Dělo se se mnou výhradně to, co chtěli druzí. Nevím, jestli to měli naplánované, nebo to vyplynulo ze souhry okolností, ale byla jsem loutka. Smítko ve větru. Hračka osudu.

A pak jsem začala padat.

Padala jsem a zároveň jsem vybíhala nahoru po téměř kolmé stěně. Prchala jsem před nějakým

strašlivým nebezpečím. Netuším, co přesně to bylo, protože jsem se bála otočit, ale měla jsem pocit, že mě pronásleduje ohnivě a smrduté monstrum. Zdálo se mi, že slyším hluchý hřmot jeho tlap, jak dopadají na skalnaté podloží – určitě jich bylo víc než čtyři. Po chvilce jsem usoudila, že to byl jen tlukot mého srdce a pulzování krve v uších. Klopýtala jsem a padala – zem pod mýma nohama byla už téměř kolmá. Jakmile jsem se zase rozeběhla, sklon se ještě zvyšoval, odevšad vyrůstaly skoro svislé stěny a můj běh se měnil v zoufalé šplhání. V jistém okamžiku jsem si uvědomila, že tu žádné monstrum není, že šplhám po vnitřní stěně kráteru, že sopka pode mnou se chvěje a duní a že všudypřítomný smrad jsou závaný síry z výparů linoucích se z dýmajících trhlin.

Znenadání se všechno zatřásl – celý svět a já společně s ním udělala jeden kotrmelec, pak druhý a třetí. Úplně jsem ztratila smysl pro orientaci. Opět se mi vrátil prapodivný dojem, že uháním dopředu a zároveň padám do bezedné propasti. Nemám potuchy, jak dlouho to trvalo. V jednu chvíli se mi zatmělo před očima. Když jsem je otevřela, ležela jsem na měkkém zeleném trávniku. Voněl svěžestí a teplým jarním deštěm. Opatrně jsem zvedla hlavu. Podívala jsem se doleva a povšimla si řady kopečků hlíny oddělených nevelkými rozestupy. Na některých byly umístěny tenké kamenné tabulky, na jiných kříže – patrně ze dřeva, ale z té dálky jsem nebyla schopná to s jistotou posoudit. Hřbitov. Otočila jsem se na druhou stranu. Pouhých pár centimetrů od mého nosu jsem viděla pánské polobotky. Černé, elegantní, dokonale

vypulírované. Jak mohl po té trávě dojít až sem, aniž by si ty boty třeba jen lehce namočil? – prolétlo mi hlavou. Nad polobotkami začínaly nohavice pečlivě vyžehlených tmavomodrých kalhot od obleku.

Vyskočila jsem a postavila se na nohy. Přestože jsem ležela na mokrém trávníku, ruce a nohy jsem měla úplně suché, podobně jako krátké červeno-bílé kostičkované šaty. Nikdy v životě jsem žádné takové nevlastnila. Podívala jsem se na své ruce, chodidla a kolena, ale žádné modřiny, škrábance ani jiné stopy po té šílené honičce jsem tam nenašla. Bylo to úplně, jako bych na tom trávníku prostě jen pár hodin ležela, ba možná sladce prospala celou noc.

Umírala jsem zvědavostí, kdo to přede mnou stojí, ale být jsem se snažila, jak to jen šlo, nebyla jsem s to odtrhnout svůj pohled od polobotek a nohavic. Nemohla jsem zvednout hlavu ani pohnout očima. Začala jsem ruce v pěst a napjala všechny svaly... Jsem si jistá, že bych teď bez problémů dokázala pohnout parní mašinou na kolejích, ale nestačilo to.

„Copak copak? Je ti to trapný?“ uslyšela jsem výsměšný mrazivý hlas.

Ne. Tohle není možný.

„Stydíš se? Vůbec se ti nedivím. Vždyť ze sebe nedokážeš vysoukat žádný smysluplný slovo. Nehrála jsi už dvě kola.“

Moje zablokování skončilo jako mávnutím čarovného proutku. Podívala jsem se na nepřátelsky naladěný Piotrův sarkastický obličej. Hleděl na mě s odporem a pohrdáním.

„Ale...“

Natáhla jsem ruce. Stáli jsme snad dva kroky od sebe, ale přestože se ani jeden z nás nepohnul, vzdálenost mezi námi se začala bleskurychle zvětšovat. Na jeho hrudi se něco oslnivě zalesklo. Křečovitě jsem zavřela víčka, a když jsem je opatrně otevřela, uviděla jsem, jak se mu tam leskne masivní zlatý řetěz, jako by jej osvětlovaly nějaké reflektory. Nikdy jsem u něj nic podobného neviděla. Zdálo se mi, jako bych se na něj dívala hledáčkem fotoaparátu s kvalitním zoomem, kde někdo náhle zvýšil ohniskovou vzdálenost.

„Piotrku... Já přeci... Já nikdy..“

„Já toho zkurvysyna zabiju. Dobře si to pamatuj. Rozeseru ho napadrť.“

Moje zoufale natažené ruce se taky prodlužovaly, ale stále ještě chybělo několik centimetrů, abych na něj dosáhla. Bojovala jsem, jako by na tom závisel můj život. Ještě trochu... Ještě kousíček...

Povedlo se!

Zachytila jsem ho špičkami nehtů, pohladila bříšky prstů. Měl na sobě elegantní sako téže barvy jako kalhoty, sněhobílou košili a tmavě červenou, lehce se lesknoucí kravatu. Látka, z níž bylo ušito sako, byla na dotyk čímsi zvláštní. S nadlidským úsilím jsem se natáhla ještě o kousek dál, sevřela prsty jeho klopky a přitáhla je k sobě...

Zazněl šustivý zvuk a klopky mi zůstaly v rukou. Sako bylo z papíru.

Zase jsme byli blízko sebe. Chytala jsem ho za ramena, tahala a trhala... Papír se měnil v cáry a každým okamžikem byl tenčí, slabší, zteřelý, rozpadal se při pouhém doteku. Pod cáry se postupně začal

vynořovat úplně jiný, mnohem méně elegantní oděv. Byl to vězeňský mundúr, přesněji řečeno něco, co podle mě bylo vězeňským mundúrem – jakýsi kříženec lágrového úboru a montérek či kombinézy automechanika, z tlustého, hrubého plátna, neforemný a nepříjemný na dotyk.

„Co to má...? Proč?“ koktala jsem a strhávala z něj poslední kusy papírového saka.

„Vidíš, cos způsobila?“ vycedil stále tím samým mrazivým hlasem. „To všechno je tvoje vina! Nemělas toho zasraného kocoura zachraňovat! To on mě napráskal!“

„Ne! Já nic neudělala! Fakt ne!“ začala jsem natahovat a zoufale se ho snažila obejmout a přitáhnout k sobě, ale s hrůzou jsem zjistila, že Ramses je čím dál průhlednější a mé prsty bez problémů pronikají jeho tělem. „Neudělala jsem nic špatného!“

Nakonec se rozplynul, ale já na sobě stále cítila jeho nepřátelský, odcizený pohled.

„Neeee! Piotře, takhle to není! Všechno ti vysvětlím! Neeee!“

„Malo! Co se děje? Uklidni se, Malo!“

Otevřela jsem oči. Zuza seděla vedle mě na posteli v pyžamu se slůňaty. Pevně mě svírala v objetí a hladila po hlavě a zádech. Po tvářích mi stékaly slzy, teklo mi z nosu, chvěla jsem se a hltavě lapala po dechu.

„Uklidni se. Už je to dobrý. Všechno je v pohodě. Byl to jen sen. Nic špatného jsi neudělala.“

V náručí své nejlepší kamarádky jsem se postupně uklidňovala. Cítila jsem vůni jejích vlasů, teplo jejího těla, poslouchala konejšivý tón jejího hlasu. Už jsem

se horečnatě netřásla, panika povolna ustupovala, ale na její místo se vkrádal hluboký smutek.

Zuza totiž měla pravdu jenom zčásti: skutečně to byl jen sen. Ale já měla, bohužel, dojem, že i když jsem vědomky nic špatného neudělala, přesto se kvůli mně stalo něco, co už se nedá odčinit.

KAPITOLA 1

Neměla jsem co na sebe.

Každá žena samozřejmě více či méně často dospěje k tomuto závěru a uchráněna před tím není žádná. Dovedu si dokonce představit Imeldu Marcosovou, která otevře dveře svého botníku, přehlédne celou svou kolekci, zkoumá první pár bot, druhý, třetí, třicátý, načež vztekle mrskne ten jednatřicátý po služebné a zplna hrdla zaječí:

„Do hajzlu, Ferdinande! Já nemám co na sebe!“

No dobře, možná bez toho „do hajzlu“. Manželky prezidentů možná takhle nemluví. Na druhou stranu

je pravda, že Marcos byl poněkud víc diktátor než prezident, takže snad přece jen? No, to je jedno. Vždyť vy chápete, co tím myslím. Stejně jako to, že „botník“ Imeldy Marcosové je jenom taková metafora. Ta ženská měla víc než tisíc párů bot, takže je patrně neměla jen tak v botníku. To spíš asi někde v hangáru, že jo?

Už mnohokrát v životě se mi stalo, že jsem neměla co na sebe, ale aby to došlo tak daleko jako dneska, to asi ještě nikdy.

Další párty v Komorowě mi Zuza ohlásila překvapivě brzo – pouhých pár dní po našem rozhovoru na nábřeží Visly. Na jednu stranu mě to udivilo, protože sladit čas všech účastníků určitě nebylo snadné – tedy snad až na mou maličkost, protože zrovna já jsem v tomto ohledu byla mimořádně flexibilní. Pružná jako guma od trenek mistra světa v sumu, než zhubl z dvou set padesáti tří na dvě stě padesát jedna kilo. Byla jsem natolik pružná a flexibilní, že se mi hodil jakýkoli termín. Vlastně se mi hodily všechny.

Krátce řečeno, neměla jsem prostě do čeho píchnout.

Na druhou stranu, jak jsem tak znala Zuzku, mohlo mi být zřejmé, že se bude snažit co nejrychleji prošťouchnout hajzl, vyvětrat smrádek a brzy zas normálně používat záchod, tedy život, aniž by si musela dělat hlavu s tím, kdy a kde zase vyplave nějaká sračka. Ano, je mi to jasný: tyhle metafory nejsou zrovna vrchol umělecké literatury, ale zato dobře vystihují situaci, v níž se Zuza ocitla. A já tak trochu taky, nicméně fakt jenom trochu. Zaprvé mi totiž manžel

nezahejbal, protože žádnýho manžela nemám. Zato mám namísto toho boha sexu. Odpověď na otázku, jestli si štrejchne i mimo mě, byla více než samozřejmá. Vyhnula jsem se téhle problematice tím, že jsem mu tu otázku prostě nekladla. Zadruhé se můj manžel nenamočil do žádných pofidérních kšeftů, protože... bingo! uhodli jste! ... žádnýho manžela nemám. Odpověď na otázku, jestli si můj bůh sexu namáčí své neuvěřitelně obratné, šikovné a drze sebejisté prsty v nějakých pofidérních kšeftech, byla opět více než samozřejmá. Vyhýbala jsem se téhle problematice tím, že... a tak dále. Ano, moje situace byla bezpochyby mnohem lepší než ty sračky, do kterých zabředla má nejlepší kamarádka, ale nic to neměnilo na faktu, že bych se kurva taky moc ráda dozvěděla, o co v tom všem kráčí. Aby k tomu mohlo dojít, musela bych nejdřív vylézt z bytu ven, ale to – minimálně v dohledné budoucnosti – jaksi nehrozilo.

Byly dvě hodiny odpoledne, Piotrek se pro mě měl zastavit ve čtyři. Úroveň mé paniky na škále od jedné do desíti bych stanovila na patnáct. Možná i na patnáct a půl.

Krátké, do poloviny stehen, velmi krátké nebo ultrakrátké, takže jen ke kalhotkám? Černé blyštivé, černé neblyštivé nebo černé neblyštivé s blyštivými destičkami? Anebo raději červené v těch samých variantách? V úvahu pochopitelně připadaly také různé kombinace triček a sukní. Silonky nebo podvazkové punčochy, samodržící punčochy anebo holé nohy bez ničeho? Žádnou z těch otázek jsem stále ještě nevyřešila, a přitom mi na obzoru začal blikat další srovnatelně

důležitý a srovnatelně neřešitelný problém – boty. Že mají být s podpatkem, to je jasná věc, ale jaké? Pekelně vysoké, parádně vysoké, nebo jenom vysoké? Zrovna v těchhle úvahách jsem musela brát v potaz to, že bude nutné přejít po příjezdové cestě pokrytou betonovou zatravnňovací dlažbou, protože s tím, že mě Piotrek ponese z auta až ke vchodovým dveřím v náručí, jsem počítat nemohla. Otvory v dlažbě a spáry mezi ní vyplňovala drobná drť, která pohlcovala mé podpatky stejně rychle a nenasytně, jako tekuté písky na Sahaře zhltnou neopatrného velblouda, o čemž už jsem se několikrát bolestivě přesvědčila. A teď mám na mysli vlastnosti té drti, nikoli tekutých písků. Člověk se tomu samozřejmě mohl vyhnout, když to vzal bokem, po hlíně. Jenomže jsem to zkusila jen jedinkrát, protože Zuza pak na mě byla nasraná jako nikdy za to, že jsem v jejím pěstěném trávníku vyrýpala svými podpatky díry, jako kdyby se tam měly sázet baobaby nebo kalifornské sekvoje, načež prohlásila, že pokud nedovedu udělat pár kroků po příjezdové cestě, aniž bych při tom přišla o podpatky nebo rovnou celé boty a nepolámala si nohy, tak to neznámá, že je něco blbě s tou cestou, ale že bych si zkrátka měla buďto pečlivěji promyslet výběr obuvi, nebo se zapsat na kurz chůze na chůdách v cirkusácké škole v Julinku. A úplně nejlíp, kdybych udělala obojí zároveň.

Miluju Zuzku nade vše, ale občas fakt žasnu nad tím, jak nepatrné pochopení má pro ty nejpřirozenější lidské starosti.

Ve tři jsem se rozbřečela tak, jako by natáhla bačkory moje oblíbená strašilka. Ve tři třicet jsem začala

pomýšlet na sebevraždu. Ve tři třicet jedna jsem přestala pomýšlet na sebevraždu, protože jsem stále ještě netušila, co si obléct, a nemohla jsem se přece prezentovat jen tak v něčem těm, co mě přijdou zachraňovat, a taky těm, co si pak vezmou na starosti moje ostatky. Ve tři čtyřicet devět mě to trklo.

Ve tři padesát minut zazvonil zvonek.

Máte pocit, že se znáte? Tím myslím, jako že znáte sami sebe. Jste přesvědčení, že i kdyby se stalo nevím co, nedokážete sami sebe překvapit, tedy že dovedete předem předvídat, jak se zachováte a co učiníte? Určitě si to aspoň část z vás myslí. Já jsem si to taky myslela, i když musím poctivě přiznat, že jsem si to usnadňovala, protože jsem si dost zásadně snížila jakákoli očekávání. Kdyby mě někdy napadlo položit si otázku, co udělám nebo co povím, odpověď by vždycky zněla úplně stejně: „Nějakou blbost.“ Na druhou stranu právě díky tomu mě potkávala – podotýkám ovšem, že dost vzácně – příjemná překvapení.

I teď jsem sama sebe překvapila, ale nebylo to vysloveně příjemné.

Za proud vulgarit, které se začaly řinout z mých úst, by se nemusel stydět ani mnohonásobný velmistr celopolského klání o nejlíp klejícího ševce. Kdyby mě slyšelo Hovado roku, zrudl by a začal vážně uvažovat o rekvalifikačním kurzu a následně práci jako chůva pro děti. Bezďák, co postává před Žabkou a upřímně a srdečně častuje každého, kdo mu odmítl dát dva zlotý na placatku vodky, by zčervenal jako slečinka a přihlásil by se coby dobrovolný přednášející v místním Sdružení anonymních alkoholiků. Přísahám, že

jsem neměla ani tušení, že znám takový slova! Já jsem dokonce ani nevěděla, že takový slova vůbec existují, a už vůbec by mě nenapadlo spojovat je navzájem, proplétat je a skládat z nich komplikované větné konstrukce, jejichž délku omezoval výhradně objem mých plic. Neuvěřitelné.

Adresátem mého košatého a květnatého přednesu byl pochopitelně Piotrek. Kdo to kdy viděl, aby se někdo zastavil u ženy, která se chystá na párty, o deset minut dřív? Zvlášť je-li tady dost vysoká pravděpodobnost – anebo buďme upřímní, víme-li s naprostou jistotou –, že se té ženě líbíme? To je nezdrovité, neuctivé, ba přímo nehumánní.

„Co se vztekáš, ty krávo?“ ozval se překvapivě klidný a rozumný hlas v mé hlavě. Zapomněla jsi, s kým máš tu čest?

Vztek ze mě vyprchal jako rozlité víno z umělohmotného ubrusu na kuchyňském stole u mé babičky.

„Haló, kdo je tam?“

„To jsem já,“ uslyšela jsem známý hlas.

Povzdychla jsem si.

„Já vím. Pojď dál.“

O minutu později stál ve dveřích. Vypadal naprosto nádherně a díval se na mě s ironickým úsměvem. Naopak já byla rozcuchaná, nenalíčená, ve vytahném triku a bavlněných spodňácích, ve kterých bych si klidně mohla zahrát v remaku Země zaslíbené. Na pravé noze jsem měla černou punčochu se stříbrným leskem a na levé zase stříbrnou punčochu s černými puntíky, protože jsem se pochopitelně nacházela teprve v počáteční fázi rozhodovacího procesu, které

silonky si nakonec vezmu. Opět mě oslnil... Většina chlapů by při pohledu na mě přinejmenším vyvalila oči a otevřela pusy, našli by se i takoví, co by se prostě z fleku otočili a zdrhli by na Madagaskar anebo přinejmenším do okolí Siedlec. Zatímco on si mě jako by nic změřil pohledem těma svýma lehce pobavenýma proklatě modrýma očima a chladně prohlásil:

„Ahoj Malo. Pevně doufám, že nejdou nevhod...“

Zasranej chladnokrevnej parchant.

„Ne, vůbec ne,“ zavrčela jsem. „Přišel jsi naprosto vhod, právě jsem si oblíkla svůj nejnovější model. Sice jsem si spletla datum a celou dobu si myslela, že jdem na Halloween, ale přidám ještě trochu zeleno-fialového make-upu a vezmu si pohorky, ty se hodí pro každou příležitost, nemyslíš? Běž do kuchyně a nalej si tam něco k pití, pak se posad' do obejváku, a ať se bude dít cokoli, ani se nehni, dokud ti neřeknu. Je ti to jasný?“

Snad se teď přechvaluju, ale nejspíš ho zaskočila moje rozhodnost, protože zvedl obě ruce, jako by se bránil, a pronesl:

„No jasně. Jak si přeješ.“

Sám vypadal jako ze škatulky. A to navíc z pěkně drahý škatulky.

Odešel a já se úprkem vrátila do ložnice. Vypadala jako po útoku hordy Tatarů-transvestitů, které pronásleduje horda vikingů-fetišistů: všude se povalovaly rozházené šaty, sukně, blůzy, podprsenky, kalhotky, punčocháče, punčochy a boty. Při pohledu na to by patrně každý pedant omdlel, a dokonce i člověk, co není žádným milovníkem pořádku, by mohl být lehce

otřesen. Přeletěla jsem pohledem ten monstrózní bordel a rozhodla se, že svoje další aktivity začnu aspoň zdánlivě koordinovat.

Postupně. Jednej pěkně postupně.

Rozhodla jsem se vzít to popořádku, čili od kalhotek.

Ty, co jsem měla na sobě, se hodily jen k tomu, abych je okamžitě sundala, a tak jsem je sundala. Ale který si teď vzít? Měla jsem dva tři oblíbené modely – takže zbývalo vybrat jen barvu a vzor krajky. Chlap by určitě pokrčil rameny a prohlásil, že je to fuk, zatímco ženská by nad tím dokázala přemýšlet celé dlouhé hodiny. Snad ne úplně každá, ale já teda určitě. Už předtím se mi nějakým zázrakem podařilo vybrat čtvery kalhotky, z nichž jsem se chystala vybrat jedny definitivně. Troje teď přede mnou ležely na posteli, ale kam se poděly ty čtvrté? Zašantročily se mezi ostatní hadry? Ne. Zůstaly v prádelníku? Ne. Tak možná spadly pod postel? Shit.

Klekla jsem si na zem, ale nic jsem pořádně neviděla, a tak jsem to zkusila na všech čtyřech. Naklonila jsem hlavu do strany tak, že jsem se tváří skoro dotýkala podlahy. Jsou tam! Jak se mohly dostat tak daleko? Určitě sjely na podlahu a já je nevědomky zakopla hluboko pod postel. No, dobře, konec legrace. Vraťte se mi zpátky. Natáhla jsem pro ně ruku, ale stále mi chybělo dobrých deset centáků. V zoufalosti jsem si zadýchaná lehla celou horní polovinou těla na podlahu, hlavu částečně zasunula pod postel a rukou se natáhla tak daleko, jak jen jsem dosáhla...

Neslyšela jsem, že vešel do místnosti. Že je tady, jsem si uvědomila, až když jsem pocítila jeho ruce na své vyšpulené zadnici.

Strnula jsem.

Bylo mi jasné, jaký pohled se mu naskytl. Byla jsem totálně bezbranná. Vydaná na milost a nemilost. Zmocnil se mě prazvláštní pocit, který byl směsicí studu, vyděšení, bezradnosti a...

A očekávání.

Nemusela jsem čekat dlouho.

Jeho ruce putovaly na mé boky, pak se vrátily na hýždě a posouvaly se nahoru, na záda a až k lopatkám. Celé mé tělo se nekontrolovaně zachvělo a napjala jsem svaly. Patrně nabyl dojmu, že se chci osvobodit, protože mě přimáčkl silněji k podlaze.

„Jen vytáhnu hlavu...“ zachroptěla jsem. „Nebo si zlomím vaz.“

Umožnil mi, abych vysunula hlavu zpod postele, ale hned pak mě jednou rukou chytil za vlasy a přitiskl mi hlavu k podlaze. Druhou projel zpátky po zádech a chvíli hladil mé napjaté hýždě a pak mi rychlým a rozhodným pohybem zajel mezi nohy. Po chvílce jsem ucítila jeho prsty ve své kundičce. Sténala jsem tak hlasitě, že to vlastně bylo skoro kvílení. Byla jsem roztažená, mokrá, rozechvělá a vzrušená. Stud se nerozplynul, stále tam byl, nezapomínala jsem na něj, ale byl jen určitým podložím pro to snad nejintenzivnější vzrušení, jaké jsem kdy v životě zažila. Znehybněla jsem očekáváním. Kdybych musela čekat jen o chvílku dýl, dost možná bych zešilela.

Ale já čekat nemusela.

Vrazil mi ho tam prudce a brutálně. Očekávala jsem to, ale i tak jsem vyjekla – částečně překvapením, zčásti bolestí – ale byla to ta nejúžasnější bolest, jakou jsem v životě zakusila. Zasunul mi ho tam celého, cítila jsem, že je hluboko, nejhluběji, co to šlo. Vyplnil mě celou, ochočil si mě, přivlastnil. Byla jsem jeho.

Na moment znehybněl, sklonil se nade mnou, cítila jsem na zádech dotek jeho nahého těla. „Kdy se vůbec ksakru stačil svlíknout?“ prolétlo mi hlavou. No to je jedno. Teď bylo důležité jen to, že jsem ho cítila. V sobě i na sobě.

A pak mě začal klátit. Jako robot. Jako nějaký šílenej mrdací stroj, akorát že obdařenej teplým, svalnatým a pružným tělem. Přirážel rytmicky a silně, po každé až skoro do konce. Jeho ruce celou dobu bloudily po mém těle: cítila jsem je na hýždích, stehnech, bedrech, ramenou, ve vlasech. Špulila jsem svůj zadek, co nejvýš to šlo, prohýbala se, tiskla prsa ke studené podlaze.

„Aaaa!...“

Až po chvílce jsem si uvědomila, že je to můj hlas. Křičela jsem.

Vší silou mě plácnul.

„Buď zticha!“ zasípěl. „Buď zticha, nebo tě zabiju!“

Kousla jsem se do rtů.

Najednou přestal.

Zůstala jsem sama: na všech čtyřech, s hlavou a prsy opřenými o podlahu a vyšpuleným zadkem. Rozevřená, mokrá, rozechvělá. Šíleně vzrušená.

Pomalou jsem se s pomocí rukou zvedla a s obtížemi postavila na nohy. Třásl se mi tak, jako bych před

chvilíčkou vyběhla s batohem plným kamení až do posledního patra varšavského Paláce kultury. Dýchala jsem tak ztěžka, jako bych to udělala dvakrát. Na okamžik, který ale působil jako věčnost, se na mě zadíval svýma nehybnýma, lhostejnýma modrýma očima. A ztopořeným lesknoucím se ptákem, co mu trčel jako policejní obušek.

Raději jsem nemyslela na to, co vidí on. Udýchaná, určitě zrudlá na obou tvářích, rozčuchaná, každou punčochu jinou... Nicméně kupodivu se mu to nejspíš zalíbilo, protože udělal dva kroky směrem ke mně, postavil se přede mě, natáhl pravou ruku, přejel mi dlaní po tváři, krku a dotkl se mých prsou. Druhá ruka následovala tu první. Chvilí mi hladil kozy, potěžkával je a pak mi, bez varování, stiskl bradavky. Mým tělem projela vlna bolesti. Napjala jsem se jako struna a sevřela víčka, ale nevykřikla jsem.

„Hodná kurvička...“ vycedil skrz zuby a pošťouchl mě na postel.

Padla jsem naznak na propletenec oblečení a spodního prádla. Otevřela jsem oči. Kleknul přede mě na postel, pevně mě chytil za kotníky, doširoka mi roztáhl nohy, pak je lehce prohnul v kolenou a přitáhl si má chodidla ke svému obličejí. Opět jsem se začala cítit zcela bezbranná jako už před chvílí na podlaze. A opět mi bylo zatraceně dobře.

Hned pak mi začalo být ještě líp, protože mi začal líbat a lízat chodidla.

Asi už jsem se zmiňovala, že jsem celý život nesnášela, když se někdo třeba jen pokusil dotknout mých chodidel? A že dokonce i u pedikérky jsem

vyváděla natolik, že po dobu mého pobytu v jejím salonu odtamtud musela vykázat ostatní zákaznice, protože jsem kvílela jako hyena a svíjela se jako užovka při epileptickém záchvatu? A že erotogenní zóny na mém těle končily někde u kolenou? No, tak bych vám nyní ráda oznámila, že v tu chvíli se to všechno změnilo. Úplně. Naprosto. Otočilo se to o sto osmdesát stupňů.

Lízal mi prsty, každý zvlášť postupně obtáčel jazykem a líbal, dráždil a pak zase utišoval. Poddávala jsem se té rozkoši a současně ho přivřenými víčky pozorovala. I to bylo neuvěřitelně vzrušující. Zatímco se věnoval mým chodidlům, čas od času pomrkával mezi mé roztažené nohy. Jeho vztyčený, ztopořený penis se napínal jen asi dvacet centimetrů od mé kundičky. Bylo to úžasný, ale už jsem se nemohla dočkat, až mi ho tam strčí.

Konečně! Uvolnil mi nohy z ocelového sevření a vklouzl do mě. Tentokrát pomalu, beze spěchu, téměř něžně. Chvilku setrvával v nehybnosti, cítila jsem jen, jak jeho péro zlehka pulzuje, a pak začal přirážet. Vyrovnaně. Beze spěchu. V pravidelném, jednotvárném rytmu. Jako bychom před sebou měli celou věčnost a on se chystal věnovat ji jen tomuhle.

Nic bych proti tomu neměla.

Po nějaké době – a mohlo to být stejně tak pět minut, pět dní, jako třeba i pět let – mi pravou rukou chytil obě ruce a přišpendlil mi je nad hlavou. Krátce nato připojil levou ruku a zvýšil tempo. Bral si mě celou a dával do toho všechno. Už neměl kamenný výraz, jeho modré oči už nebyly chladné jako horská